

A hála hangjai 3 éves a szatmári stúdió

A születésnap - egy személy, egy család, illetve közösség, intézmény életében - olyan ismétlődő évforduló, ami hála indít, és örömmel tölti el az ember szívét. Az ünnep megállít, és visszatekintésre, emlékezésre hív. A munkás hétköznapiokon talán nem tűnik fel, hogy mennyi segítséget, jószágot, ajándékot kaptunk Isten és emberek részéről a Mária Rádió keresztül. Ünnepi évfordulón mindig szívesen gondolunk az elindulásra, a kezdetekre és újranézzük az eseményhez kapcsolódó fotókat. Nézegetjük, gyönyörködünk a „gyümölcsökbe”, melyek évek során értek be, amelyekkel Isten ajándékozott és áldott meg bennünket. Beszélünk arról, hogy egy-egy közvetítés, műsor mennyi izgalommal, egyzetetéssel, összmunkával, vidám pillanattal járt együtt, és ki, mikor, hogyan kapcsolódott a közösséghez: jelen esetben, a Mária Rádió nagy családjához.

A szatmári stúdió elindulásával kapcsolatosan, bennem az maradt meg nagyon mélyen, hogy sok ember örömmel, reménnyel várta a stúdió megál-

dását, elindulását. Várták, hogy majd többen hallgathatják a Mária Rádiót, jobb minőségben, vállalhatnak feladatokat, önkéntes szolgálatot. Számomra mindig nagy élmény, amikor közösen imádkozhatok sok ismerős és kevésbé ismerős emberrel a rádió hullámain keresztül, országon belül, és határokon túl. Hálás vagyok, hogy ebbe az ima-szolgálatba a fiatalok is bekapcsolódtak, és együtt megtapasztalhatjuk az imádság összetartó, formáló, alakító erejét, ami kihat az életünkre, napi találkozásainkra.

Örömet jelent, amikor valaki igent mond egy felkérésre, legyen az interjú,

kerek asztal beszélgetés vagy elmélkedés megírása. Mások visszajelzéseket adnak, hogy egy elhangzott mondat, a közösen végzett rózsafüzér: akkor, ott, abban az élethelyzetében, milyen sokat jelentett számára. A rádiónál végzett önkéntesség sok lelki, kapcsolati kincssel ajándékozott meg és közelebb vezetett a Szűzanyához. Az Ő életét figyelve szeretnék növekedni én is nagylelkűségben, együttérzésben, segítőkészségben mindazok iránt, akik nehézségekkel küzdenek, akik segítség-re szorulnak, akik félnek.

Tyukodi Beáta SJC
- Szatmárnémeti

Kérlek Mária, add most anyai áldásodat a Mária Rádió minden munkatársára, az önkéntesekre és a hallgatókra, hogy egyre inkább a te lelkületed élhessen bennünk, és reményteli, biztató, szerető tekinteted mindig sugározzon szavaink, tetteink, jelenlétünk által, Isten nagyobb dicsőségére. Amen.

Ünnep volt, amilyen még nem volt soha

Óriási jelentőséggel bírt, hogy 1938 után ismét Budapest rendezhette meg az eucharisztikus kongresszust szeptember 5. és 12. között. **Hosszú várakozással** teli idő után sok ima és lelki felkészülés előzte meg ezt a kongresszust. Erdő Péter bíboros így fogalmazott: „*bemutatkozás a világ előtt és nemcsak a világegyház, hanem a civil világ előtt is*”. Tudjuk, hogy nehéz időszakot élünk meg manapság a hit terén, de ezen a héten mintha visszatértünk volna egy elevenebb, nyitottabb élethez, ha úgy tetszik a normalitáshoz. Visszatértünk a

forráshoz, az oltáriszentséghez. Lehetőség volt a sok koncert, előadás, katekézis, tanúságtétel mellett bekapcsolódni a közös imákba, amelyekből erőt és bátorságot tudunk meríteni. **Találkozhattunk örömmel Jézus Krisztussal** az Eucharisztia ünneplésében. A sok, változatos, családi, ifjúsági, lelki és kulturális program pedig felemelte lelkünket Istenhez, minden örömünk és reményünk forrásához. Mosolygós arcok, kitárt karok és odaadó **szívek mozaikká** formálódva különleges erejű közösséggé váltak.

Ez a kongresszus különleges lehetőséget teremtett arra, hogy közösen imádkozunk, együtt keressük Isten akaratát, újra meg újra felfedezzük a másik emberben az Ő képmását. Hogy együttes erővel emeljük fel a hit pajzsát, és hogy hirdessük a szeretet parancsát. Angelo Bagnasco bíboros a megnyitó szentmise prédikációjában kihangsúlyozta: „*Az Egyház nem hirdet és nem imád más nevet, csak Jézus Krisztusét! Emlékezzetek rá: az arca Evangélium, jelenléte az Eucharisztia*”. Igazi lelkigyakorlat volt.

